

Confessio debet esse vera.

¶ Vera.

Cap. ij.

Confessio debet esse vera ita q̄ nulla fallitas dicatur scienter nec aliq̄s dubium affirmetur: sed certa vt certa ⁊ dubia vt dubia sunt dicenda. Et ideo q̄n cōfiteris nō dicas. dico culpā meā si feci tale quid aut si dedi materiā turbationis tali aut fecissem tale peccatum si potuissem. Sed dic simpliciter Feci sic ⁊ sic. ⁊ appetui sic ⁊ sic. Habui volūtātē deliberatam faciendi tale peccatū: ⁊ non dimisi nisi q̄ non potui vel quia nesciui vel quia timui verecūdiā aut penā temporalē. Sūt tamē quidā qui nescientes aut verecundantes aut non curātes specificare peccatā aperte mentiuntur in cōfessione quā faciunt dicendo quedā generalia ad quādā cautelam quibus comprehendant peccatā omnia que fecerūt: dicunt enim dico culpā meā de quinq̄ sēsibus male custoditis scilicet visu auditu ⁊ cete. Et tamen si interrogarentur de quolibet per se inuenirentur non offendisse in altero premissorum maxime postq̄ confessi fuerint. Et sic dicitur etiā de septem vitiis capitalibus cum tamē nō offenderūt in omnibus sicut sonant verba eosū. Talis ergo modus maxime ab hīs qui sepe confitentur est vitandus. Sed dicant vera et necessaria ⁊ q̄mittant falsa ⁊ superflua. Similiter ante confessionem diligenter seip̄s examinent ⁊ dicat primo omnia viciosa ⁊ graua que certo se nouerint fecisse. ita q̄ sub humilitatis noticie aut causa quacunq̄ nullatenus mentiantur. Sed postea possūt dicere generalia ⁊ leuia que non p̄nt generaliter explicare sicut sūt cogitatiōes ociose

Confessio debet esse integra.

verba ociosa negligentia ⁊ pigritia circa ordinem a
millo temporis detractio cordis dicendo horas vel
orando: ingratitude beneficiorum dei. superflua cura
de corpore ⁊ de reb⁹ tēporalib⁹: turbatiōes leues
cōtra proximū: iudicium leue alieni cordis despectio
proximi quo ad psonam aut vitā siue mores. Nō cō-
tenti de omnibus que deus fecit aut facit aut fieri p
mittit. ⁊ his similia que licet cūsit ineuitabilia ab aia
infirma nō pnt nūero declarari sed poti⁹ expedit ea
q̄tidie delere cū lacrimis aut per ipsā infirmitatem
aie recognoscere ⁊ in humilitate debita per manere.

¶ Integra.

Ca. iij.

Confessio d̄ esse itegra vt oia pctā que habes in
memoria que oblit⁹ fueras cōfiteri ⁊ mō recor-
daris itegre cōfitearis: Nec dicas ptē vni cōfessori ⁊
ptē alteri q̄ nullo modo debes diuidere hoc faciūt
illi q̄ timēt despici a cōfessore vel reputari min⁹ boni
pl⁹ timētes hūanā verecūdiā q̄ diuinā offēā: ⁊ plus
amātes laudē extrinsecā q̄ intrinsecā partē mētis ⁊ cōsci-
entie puritatē. Sicut si oblit⁹ es qm cōfiteris aliq̄ pctā
⁊ postea de sequenti vel alia recordaris si potes des-
bes recurrere ad eundem cōfessorē vt confitearis: si
potes habere copiam aut alium: alioquin sufficit tri-
bibona voluntas quod si nō ex oblivione s; ex malicia
ac verecūdiā oblit⁹ es vel obliuisci voluisti confite-
ri aliq̄ peccatū teneris recurrere ad primū cōfessorē
⁊ si vis recurrere ad alium teneris p̄fiteri oia pctā pri-
us cōmissa ⁊ illud quod pri⁹ oblit⁹ fueras ⁊ oia que
postea p̄misisti a p̄ma p̄fessioe factā ⁊ teneris p̄fiteri de